

ningsbeløbet saaledes nedsættes, at Vindingen bortfalder. Herved bemærkes, at Regelen i § 39 jo ikke her kan paaberaabes, jfr. Kommissionsmotiverne Side 79, Spalte 2 nederst. Man henviser i øvrigt til det af Højesteretssagfører Bache til Paragraffen i Kommissionsmotiverne gjorte Bemærkninger.

ad §§ 54—57.

Man nærer den største Betænkelighed for Virkningen af disse Paragraffer og forudser, at Gennemførelsen af disse til samtlige forsikredes Skade vil kunne medføre de største Vanskeligheder, saa snart det er gaaet op for Publikum, hvad Paragrafferne i Virkeligheden indeholder. Navnlig i de mange Tilfælde, hvor Forsikringstageren sidder i trykkende økonomiske Kaar, maa det forudses, at alle de andre i § 54 nævnte interesserede ved en indtruffen Skade vil melde sig hos Selskabet med Forlangende om at blive betragtet som selvstændige Forhandlingspartier og med Krav om, at den paagældende Forsikringsydelse betales direkte til dem. De fleste industrielle Forsikringer dækker tillige for Trediemands Regning, og Antallet af disse Trediemænd kan løbe op i Hundreder. Hvorledes en fornuftig Skadesopgørelse da skal finde Sted, indses ikke. Endvidere vil Reglerne meget nemt kunne faa den Betydning, at Forsikringsydelsen i Stedet for nu samlet at sikre den hurtige Genoptagelse af Driften i alle interesseredes Interesse vil blive splittet i en Mængde Dele, der umuliggør eller i bedste Fald vanskeliggør en hurtig Genoptagelse af Virksomheden. Man henviser i øvrigt til de af Højesteretssagfører Bache til disse Paragraffer gjorte Bemærkninger, idet man under alle Omstændigheder indtrængende maa anmode om, at den af ham foreslaaede ændrede Formulering af § 57 antages.

Efter at disse Bemærkninger ved Skrivelse af 9. Februar 1926 var fremført overfor Ministeriet for Industri, Handel og Søfart, har Lov Nr. 111 om Tinglysning af 31. Marts 1926 i §§ 37 og 38 for tinglyst Pant i fast Ejendom indført en Ordning, der formentlig svarer til den i ovennævnte Paragraffer foreslaaede Forsikring af Trediemands Interesse omfatter imidlertid et langt større Omraade, idet den i udstrakt Omfang tegnes for Handelsforetagender og Haandværkere, nemlig for Trediemand tilhørende Ejendele, der paa en eller anden Maade er under Forsikringstagerens Varetægt til Forhandling, Bearbejdning, Reparation, Rensning, Vask, Opbevaring el. lign. Man maa derfor ganske fastholde de ovennævnte Betragtninger.

ad § 75.

I saa Henseende henviser man til den af Societetet i Forening med Dansk Dampskibsrederiforening og de her i Landet autoriserede Dispatchører indgivne særlige Henvendelse til Regering og Rigsdag og anmoder overensstemmende med denne Henvendelse om, at der i § 75 som nyt 1ste og 2det Stykke indføres:

„Hvis et Skib, da Forsikringsaftalen blev sluttet, er ansat til en bestemt Værdi (takseret Police), er saadan Ansættelse bindende for Selskabet, for saa vidt det ikke godtgør, at den ansatte Værdi overstiger, hvad med Rimelighed kunde anses som den virkelige Værdi paa det Tidspunkt, da Selskabets Ansvar begyndte.

Er saadan Overenskomst ikke truffet, fastsættes Erstatning for Skib efter den Værdi, Skibet havde paa sidstnævnte Tidspunkt.“

Man tilføjer, at Societetet i den tidligere omtalte Skrivelse af 9. Februar 1926 til Motivering af et reelt lignende Forslag anførte: „Søforsikring og navnlig den egentlige Skibsforsikring (Kaskoforsikring) er af udpræget international Karakter, idet de store Rederier i og for sig lige saa godt kan dække deres Forsikringer direkte i Udlandet, hvilket ogsaa ikke saa sjældent sker, navnlig hos Lloyds i London. For at de danske Selskaber derfor kan konkurrere, maa de kunne byde Rederierne tilsvarende Vilkaar, og Lovreglerne maa navnlig ikke være saaledes affattet, at Rederne kan befrygte, at deres retlige Stilling overfor Forsikringselskabet er ringere efter dansk Ret end efter udenlandsk. Derfor vil den foreslaaede Ændring have den største Betydning overfor den udenlandske Konurrence. Endvidere vil den have Betydning til Forhindring af en mulig Indsigelse fra Reassurandørens Side, begrundet paa Regelen i § 39. Det vil nemlig kunne tænkes, at en Reassurandør under Henvisning til § 39 kan paastaa, at